

lem carni peccati, secundum quid participasse effectum sui sacrificii, immortalitatem et gloriam sui corporis per illud comparando. Et in solutione ad secundum addit, Christo non profuisse suum sacrificium ex vi sua, seu quatenus per modum satisfactionis oblatum est; tamen ex devotione offerentis per modum meriti profuisse ad gloriam sui corporis obtinendam. Quæ doctrina coincidit cum illa quam supra agentes de merito tradidimus, ubi ostendimus Christum non esse mortuum pro seipso, quamvis moriendo pro hominibus, simul gloriam sui corporis meruerit. Unde non oportet hoc loco plura addere, sed considerare duntaxat sermonem hic esse de satisfactione pro peccatis, et de sacrificio propitiatorio, quomodo clarum est non pertinuisse ad Christum; secus vero est si loquamur de sacrificio laudis, et satisfactione, seu gratiarum actione pro beneficiis humanæ naturæ collatis; sic enim eodem sacrificio, quo Christus pro nostris peccatis satisfacit, gratias egit seu satisfecit pro beneficiis acceptis, debitumque Deo cultum patriæ obtulit. De qua re multa etiam tractata sunt q. 4, art. 2.

ARTICULUS V.

*Utrum Christi sacerdotium permaneat in æternum*¹.

1. Ad quintum sic procedit. Videtur quod sacerdotium Christi non permaneat in æternum. Quia (ut dictum est²) illi soli effectus sacerdotii indigent, qui habet infirmitatem peccati, quæ per sacerdotis sacrificium expiari potest. Sed hoc non erit in æternum, quia in Sanctis nulla erit infirmitas, secundum illud Isai. 60: *Populus tuus omnes iusti. Peccatorum autem infirmitas inexpiables erit, quia in inferno nulla est redemptio. Ergo sacerdotium Christi frustra remaneret in æternum.*

2. Præterea, sacerdotium Christi præcipue manifestatum est in ejus passione et morte, quando per propriam sanguinem introiit in Sancta, ut dicitur Hebr. 9. Sed passio et mors Christi non erit in æternum, secundum illud Rom. 6: *Christus, resurgens a mortuis, jam non moritur. Ergo sacerdotium Christi non erit in æternum.*

¹ Art. seq., corp., et q. 63, a. 5, corp., et 4, 2, q. 106, art. 4, et 3, d. 22, q. 1, a. 1, ad 4.

² Art. præc.

3. Præterea, Christus est sacerdos, non secundum quod Deus, sed secundum quod homo. Sed Christus quandoque non fuit homo, scilicet in triduo mortis. Ergo sacerdotium Christi non est in æternum.

Sed contra est quod dicitur in Psalm. 109: *Tu es sacerdos in æternum.*

Respondeo dicendum, quod in officio sacerdotis duo possunt considerari. Primo quidem, ipsa oblatio sacrificii. Secundo, ipsa sacrificii consummatio. Quæ quidem consistit in hoc, quod illi, pro quibus sacrificium offertur, finem sacrificii consequuntur. Finis autem sacrificii, quod Christus obtulit, non fuerunt bona temporalia, sed æterna, quæ per ejus mortem adipiscimur (unde dicitur Hebr. 9, quod Christus est assistens Pontifex futurorum bonorum), ratione cujus Christi sacerdotium dicitur esse æternum.

Et hæc quidem consummatio sacrificii Christi præfigurabatur in hoc ipso, quod Pontifex legalis semel in anno cum sanguine hirci et vituli intrabat in Sancta sanctorum, ut dicitur Levitic. 16; cum tamen hircum et vitulum non immolaret in Sanctis sanctorum, sed extra. Et similiter Christus in Sancta sanctorum, id est, in ipsum cælum intravit, et nobis viam paravit intrandi, per virtutem sanguinis sui, quem pro nobis in terra effudit.

Ad primum ergo dicendum, quod Sancti, qui erunt in patria, non indigent ulterius expiari per sacerdotium Christi, sed expiati iam indigent consummari per ipsum Christum, a quo gloria eorum dependet. Unde dicitur Apoc. 21, quod claritas Dei illuminat illam, scilicet civitatem Sanctorum, et lucerna ejus est Agnus.

Ad secundum dicendum, quod, licet passio et mors Christi de cætero non sint iteranda, tamen virtus illius hostiæ semel oblata permanet in æternum; quia, ut dicitur ad Hebr. 10, una oblatione consummavit in æternum sanctificatos. Et per hoc patet etiam responsio ad tertium. Unitas autem hujus oblationis figurabatur in lege, per quod semel in anno legalis Pontifex cum solemnibus oblatione sanguinis intrabat in Sancta, ut dicitur Levit. 16. Sed deficiebat figura a veritate, in hoc quod illa hostia non habebat sempiternam virtutem; et ideo annuatim illæ hostiæ reiterabantur.

COMMENTARIUS.

1. Hæc quæstio movetur a D. Thom. propter versiculum illum Psalm. 109: *Tu es sa-*

cerdos in æternum. Sensus autem quæstionis esse videtur, an actus vel effectus hujus sacerdotii sit æternus; dignitas enim, quæ in Christo esse intelligitur, non est dubium quin æterna sit, sicut et ipse Christus Deus et homo in æternum manebit.

2. Respondet autem D. Thom. non actum, sed effectum hujus sacerdotii fore æternum; hoc est enim quod ait, esse æternum quoad consummationem, non quoad oblationem. Oblatio enim cruenta meritoria et satisfactoria in morte Christi perfecta et absoluta est; oblatio autem incrementa repræsentans cruentam, et applicans effectum ejus, usque ad finem mundi durabit, sed ibi finietur, ut Concilium Trident. docuit, sess. 22, c. 2; at vero effectus hujus sacrificii, qui est gratia et gloria, perpetuo durabit. Addi etiam potest, orationem et impetrationem, quæ etiam est actus et effectus hujus sacerdotii, duraturam tantum esse usque ad finem mundi; tamen orationem per modum gratiarum actionis, iteratamque oblationem, per quamdam recordationem, et internum affectum in divinum cultum, et satisfactionem pro susceptis beneficiis perpetuo esse duraturam, quia est actus valde perfectus, et non pendet ex temporis successione, neque aliquam imperfectionem supponit, quæ perfectissimo ac perpetuo statui beatitudinis repugnet.

ARTICULUS VI.

*Utrum sacerdotium Christi fuerit secundum ordinem Melchisedech*¹.

1. Ad sextum sic proceditur. Videtur quod sacerdotium Christi non fuerit secundum ordinem Melchisedech. Christus enim est fons totius sacerdotii, tanquam principalis sacerdos. Sed illud, quod est principale, non sequitur ordinem alterius, sed alia sequuntur ordinem ipsius. Ergo Christus non debet dici sacerdos secundum ordinem Melchisedech.

2. Præterea, sacerdotium veteris legis propinquius fuit sacerdotio Christi, quam sacerdotium quod fuit ante legem. Sed sacramenta tanto expressius significabant Christum, quanto propinquiora fuerunt Christo, ut patet ex his, quæ in secunda parte dicta sunt². Ergo sacerdotium Christi magis debet denominari

¹ Inf., q. 64, art. 3, ad 3, et 4, d. 8, q. 1, art. 3, q. 3.

² 2. 2, q. 2, art. 7.

secundum sacerdotium legale, quam secundum sacerdotium Melchisedech quod fuit ante legem.

3. Præterea, Heb. 7 dicitur quod est Rex patris, sine patre, sine matre, sine genealogia, neque numerum dierum, neque finem vite habens. Quæ quidem conveniunt soli Filio Dei. Ergo non debet dici Christus sacerdos secundum ordinem Melchisedech, tanquam ejusdam alterius, sed secundum ordinem sui ipsius.

Sed contra est quod dicitur in Psalm. 109: *Tu es sacerdos in æternum, secundum ordinem Melchisedech.*

Respondeo dicendum, quod, sicut supra dictum est¹, legale sacerdotium fuit figura sacerdotii Christi, non quidem quasi adæquans veritatem, sed multum ab ea deficiens. Tum quia sacerdotium legale non mundabat peccata, tum etiam quia non erat æternum, sicut sacerdotium Christi. Ipsa autem excellentia sacerdotii Christi ad sacerdotium Leviticum fuit figurata in sacerdotio Melchisedech, qui ab Abraham decimas sumpsit, in cujus lumbis decimatus est quodammodo ipse sacerdos legalis. Et ideo sacerdotium Christi dicitur esse secundum ordinem Melchisedech, propter excellentiam veri sacerdotii ad figurale sacerdotium legis.

Ad primum ergo dicendum, quod Christus non dicitur esse secundum ordinem Melchisedech, quasi principalioris sacerdotis, sed quasi præfigurantis excellentiam sacerdotii Christi ad sacerdotium Leviticum.

Ad secundum dicendum, quod in sacerdotio Christi duo possunt considerari, scilicet, ipsa oblatio Christi, et participatio ejus. Quantum ad ipsam oblationem, expressius figurabat sacerdotium Christi sacerdotium legale per sanguinis effusionem, quam sacerdotium Melchisedech, in quo sanguis non effundebatur; sed quantum ad participationem hujus sacrificii, et ejus effectum (in quo præcipue attenditur excellentia sacerdotii Christi ad sacerdotium legale), expressius præfigurabatur per sacerdotium Melchisedech, qui offerebat panem et vinum, significantia (ut Aug.² dicit) Ecclesiasticam unitatem, quam constituit participatio sacrificii Christi. Unde etiam in nova lege verum Christi sacrificium communicatur fidelibus sub specie panis et vini.

Ad tertium dicendum, quod Melchisedech

¹ Art. 4 hujus quæst., arg. 3.

² Refertur de Consec., dist. 2, cap. Quia passus.

dictus est sine patre, et sine matre, et sine genealogia, et quod non habet initium dierum neque finem, non quia ista non habuerit, sed quia in Scriptura sacra ista de eo non leguntur. Et per hoc ipsum (ut Apostolus ibidem dicit) assimilatus est Filio Dei, qui in terris est sine patre, et in cælis sine matre, et sine genealogia, secundum illud Isai. 53: Generationem ejus quis enarrabit? et secundum divinitatem, neque principium neque finem habet dierum.

COMMENTARIUS.

Duo docet D. Thomas, quamvis unum tantum interroget. Affirmat enim Christum esse sacerdotem secundum ordinem Melchisedech, et negat fuisse secundum Leviticum ordinem. Utrumque vero fusius in sequenti disputatione tractandum est, ubi simul litteram hujus articuli explicabimus

DISPUTATIO XLVI,

In quatuor sectiones distributa

DE SUMMO CHRISTI SACERDOTIO ET PONTIFICATU.

Quamvis Div. Thom. solum de sacerdotali Christi dignitate in hac questione ex professo disputaverit, docuit tamen obiter, illum simul et sacerdotem esse, et legislatorem, et regem, et ideo de his tribus dignitatibus Christi sigillatim disputandum nobis erit; quanquam (ut mihi quidem videtur) munus legislatoris non omnino ab aliis duobus separatur, si in perfecto gradu et dignitate existant; ad regem enim pertinet potestas legislativa suæ dignitati proportionata, et similiter ad Summum Pontificem et sacerdotem, servata etiam proportione; quamvis enim non omnis sacerdos possit ferre leges, supremum autem Pontificem, et in eo ordine perfectam potestatem habentem, hoc munere fungi posse necesse est. Dicemus ergo primo de supremo Christi sacerdotio. Secundo, de potestate excellentiæ illi ut Summo Pontifici communicata. Tertio, de Christi regno et temporali dominio. Quoniam vero de effectu sacerdotii Christi, qui idem est cum effectu meriti et satisfactionis ejus, satis in superioribus disputatum est, ideo de hac re nihil amplius dicemus, sed solum de vera ejus ratione et excellentia.

SECTIO I.

an Christus vere et proprie fuerit sacerdos.

1. *Christus vere ac proprie sacerdos. — Sacrificii ratio in quo consistat. — Verus sacerdos qualis.* — Respondeo, Christum Dominum esse vere et proprie sacerdotem. Est de fide, quam ex professo probat Paul., in Epist. ad Heb., a c. 5, usque ad 10; et definitur in Concilio Ephes., can. 10; et in Trident., sess. 22, can. 1 et 2. Ratione declaratur optime a D. Thom., ex illo Pauli, ad Hebr. 5: *Omnis pontifex ex hominibus assumptus, pro hominibus constituitur in iis quæ sunt ad Deum, ut offerat dona et sacrificia pro peccatis.* Quæ verba propriam definitionem sacerdotis continere videntur, et singula perfectissime in Christum conveniunt, ut facile constare potest, singula intuendo et applicando. Ut vero hæc ratio clarius percipiatur, advertendum primo est, sacerdotem dicere habitudinem ad sacrificium tanquam ad actum maxime proprium et quasi adæquatam; quamvis enim sacerdos alias etiam functiones sacras exercent, omnes tamen quodammodo ad sacrificium referuntur. Unde, licet aliquis habeat potestatem exercendi aliquid sacrum, non tamen est plene et consummate sacerdos, donec potestatem habeat sacrificium offerendi. Quod satis patet ex communi usu hujus vocis, et ex citatis verbis Pauli, et ex iis quæ statim subjungit: *Necesse habent sacerdotes pro suis delictis prius hostias offerre, deinde pro populi.* Hinc Justinus, Dialog. cum Tryphon., dicit, *Deum non accipere sacrificium, nisi a sacerdotibus.* Et Augustinus, epist. 49, q. tertia, hæc tria, *templum, sacrificium, sacerdos*, ponit ut sese consequentia. Idem apertius lib. 22 de Civit., c. 10. Secundo advertendum est ex Augustino, lib. 10 de Civit., cap. 6, sacrificium interdum sumi generatim pro omni actione, quæ in laudem Dei offertur, sive interna sit, sive externa. Quæ acceptio minus propria est, et quasi metaphorica, illique respondet similis acceptio sacerdotii; hoc enim modo omnes veri cultores Dei sacerdotes interdum appellantur, ut 1 Petri 2: *Et ipsi tanquam lapides vivi superædificamini domus spirituales, sacerdotium sanctum, offerre spirituales hostias, acceptabiles Deo per Jesum Christum;* et infra: *Vos autem genus electum, regale sacerdotium, gens sancta, etc.* Et Apocal. 5: *Fecisti nos Deo re-*

gnum, et sacerdotes. Proprie tamen sacrificium est oblatio exterior et sacra, quæ Deo offertur, vel tanquam supremus quidam cultus Deo debitus in recognitionem supremi domini ejus, vel in gratiarum actionem, vel in satisfactionem pro peccatis, eorumque expiationem; oportet autem hanc oblationem esse sacram, ita ut circa illam aliquid sacrum exerceatur, per aliquam immutationem rei oblatae, ut per hoc sacrificium a simplici oblatione distinguatur, ut Gregor. docuit, et refertur in cap. Multi, 1, q. 1; et latius D. Thomas, in 2. 2, q. 85, a. 3; et infra, in materia de Eucharistia latius trademus. Advertit autem tertio D. Thomas in citato loco, hujusmodi sacrificium interdum esse posse privatum, quod unusquisque sua sponte offerre potest, dummodo et positiva lege prohibitum non sit, et convenienti modo fiat. Aliud vero est publicum et commune sacrificium, publica et communi lege institutum, ut nomine totius populi Deo offeratur, et hoc est propriissime sacrificium, quod omnes hac voce significari intelligunt; sacerdos autem est proprius hujus sacrificii minister, et ideo ad illum dicit propriam habitudinem. Et ideo dixit Paulus sacerdotem esse debere personam aliquam ex hominibus assumptam, ut hoc publico, et communi officio inter Deum et homines fungatur. Ex quibus omnibus concluditur ratio intenta, nam Christus Dominus unus ex hominibus assumptus est, seu electus et constitutus a Deo, *pro hominibus, in iis quæ sunt ad Deum*; id est, ad reconciliandum homines cum Deo, et sanctificandum illos, seipsum et vitam suam pro illis Deo offerendo, *sanctum oblationem et hostiam in odorem suavitatis.* Unde in nocte cœnæ seipsum obtulit Deo Patri, Eucharistiæ sacrificium simul et offerens, et instituens, ut Concilium Tridentinum supra docuit, illudque ut supremus Pontifex et sacerdos quotidie in Ecclesia offert *sacerdotum ministerio*, ut idem Concilium, c. 2, dicit cum Augustino, lib. 10 de Civit., c. 20; et Cypria., libro primo, epistola 3; Irenæ., l. 4 contra hæres., c. 32, et sequentibus. Denique in ara crucis seipsum obtulit in sacrificium pro humano genere, ut tota epistola ad Hebr. Paulus tractat, et idem Concilium Tridentinum supra docet, et D. Thomas hic, et infra, q. 48, art. 3; et optime August., lib. 4 de Trinit., c. 14, et lib. 1 cont. Adversar. Leg. et Prophet., c. 18; et in id Psalm. 98: *Moyses et Aaron in sacerdotibus ejus;* et in id Psalm. 64: *Impietatibus nostris*

tu propitiaberis, tu, inquit, sacerdos, tu victima, tu oblator, tu oblatio.

2. *Dubium. — Responsio.* — Sed circa hoc ultimum rogabit aliquis, quomodo Christus sacrificaverit seipsum tanquam verus sacerdos, cum neque se ipsum interfecerit, neque aliquid sacrum circa se in ara crucis exercuerit. Respondetur, vere et proprie Christum sacrificasse seipsum in cruce, sicut ipse, Joan. 17, testatus est: *Pro eis ego sanctifico meipsum*, id est, in sacrificium et hostiam offero, ut Cyril., Chrysost., Rupert., S. Thomas, et omnes exponunt; non est autem necesse ipsam hostiæ mactationem, et quidquid circa illam fit, propria physica actione a sacerdote fieri; sed satis est quod sub morali aliqua consideratione a sacerdote assumatur, et in sacrificium offeratur. Sic igitur Christus, licet non sese occiderit, voluntarie tamen mortem suscepit, et illam in sacrificium Deo obtulit, quo et pro peccatis nostris satisfaceret, et internum affectum suum devotio- nis et reverentiæ ad Deum manifestaret, et ita utebatur bene malitia occidentium ipsum, et quem illi inique interfeciebant, ipse pie ac religiose immolabat.

3. *Objectio. — Responsio. — Differentia inter oblationem mortis Christi et martyrum.* — Dices: ergo omnes martyres dici possunt sacerdotes, et seipsos in sacrificium offerentes. Quidam respondent, Christum non solum permisisse et obtulisse mortem suam, sed etiam active fuisse causam illius, ei cooperando per animam suam ut instrumentum Verbi. Sed hoc cum grano salis suscipiendum est, est enim in rigore falsum; nullo enim modo dici potest, Christum seipsum occidisse; occidisset autem, si active concurrisset ad mortem suam. Sensus ergo verus est, quem Cajetanus, jentaculo tertio indicavit, aliter mortem fuisse voluntariam martyribus, et aliter Christo; illis solum per modum acceptationis, Christo etiam per modum oblationis, quia illi nec poterant tyrannos impedire, ne tormentis eos afficerent, neque poterant in ipsis tormentis vitam suam tueri et conservare; Christus autem utrumque habuit in voluntate sua et potestate; potuit enim Judæorum vires infringere, ut satis Joan. 18, ostendit, cum ad verbum ejus omnes abierunt retrorsum, et ceciderunt in terram. Poterat etiam facere, ut instrumentum Verbi, ne ulla passionis instrumenta possent corpus suum lædere. Ac denique poterat vitam suam retinere et conservare, ut supra, disput. 32, late